На вулиці двоє дітей. Дівчинка, як намальована, і хлопчик-каліка. Гарне чоло, мудрі очі, лиш ніби його по голові хто вдарив, і голова всунулася в плечі.

І вже вона не висунеться ніколи.

Обоє в сльозах. Згубили батька й маму. Тепер не знають, що в чужім краю робити. Ніхто їх не розуміє, і вони Не розуміють нікого... "Нем тудом!"*

Люди дивляться на них і головами хитають.

Навіть дітей війна не пощадила. Викинула їх на чужу Дорогу, як вітер неоперених вороб'ят з-під стріхи.

Не розумію (мад.). — Ред.

Над'їжджає повіз, — стає.

Повіз блискучий, коні, як би їх хто милом намилив, пані в шовках.

Побачила дітей і зіскочила до них. Хлопчикові золотий гріш у руку ткнула, дівчинку по головці гладить:

— Бідна, бідна! Хочеш, заберу тебе з собою. У мене гарно. Суконки тобі пошию, біле ліжечко дістанеш, а як чемна будеш, то за свою візьму, бо я дітей не маю. Хочеш?..

— Їдь, Ганусію ЇДЬ! — радить дівчинці братчик, а голова йому ще глибше між рамена лізе.

Дівчинка глянула на повіз, на коні, на паню, і — притулилася до брата.

— Не хочу…

Повіз поїхав, а вони дальше пішли. Дівчинка, як образ, і хлопчик-каліка.